

1

EVEN FIJN RADIOACTIEF ZIJN!

Ik lig op een stalen tafel, me scherp bewust van het gigantische straalkanon dat op me gericht is. Het is echt zo'n kamergroot, vijf ton zwaar laserding dat superschurken in films gebruiken. Zo'n wapen waarmee ze de hele aarde dreigen te vernietigen.

'Wat voor muziek vind je tof, Ross?'

De laborant wil me denk ik alleen maar afleiden terwijl hij me vastklikt. Een kunststof masker voor mijn hals en hoofd, dat gisteren op maat is gemaakt, moet ervoor zorgen dat ik stil blijf liggen, maar de laborant heeft moeite om het aan de tafel vast te krijgen. Met gefronste wenkbrauwen staat hij te duwen en te trekken.

‘O... maakt niet uit. Doe maar wat,’ zeg ik met op elkaar geklemde kaken. Door dat harde masker kan ik mijn kin niet zo goed bewegen.

Het hele geval klikt op zijn plaats en de laborant, Frank, geeft een stompje tegen mijn schouder. ‘Kom op, man. Als je hier een halfuur ligt moet je wel iets te luisteren hebben. Ik heb van alles. Zeg maar wat je mooi vindt. Er bestaan geen verkeerde antwoorden.’

Ik pieker me suf. ‘Misschien... Je zou... Wil je KZAQ opzetten?’

Frank klapt dubbel alsof ik hem in zijn maag heb gestompt. Voorover hangend praat hij tegen de vloer. ‘Oké... Geen verkeerde antwoorden, behalve dat.’ Met een vies gezicht komt hij weer overeind. ‘Meen je dat nou? Hou je van die top 40-shit?’

‘Daar... luisteren mijn ouders altijd naar...’

Wat een kneus. Ik wil achteloos wegstaren, maar mijn kop zit muurvast.

Frank staart me aan en slaakt dan een overdreven diepe zucht. ‘Oké dan,’ zegt hij. ‘Maar morgen zeg je wat jij mooi vindt. Niet wat paps en mams mooi vinden.’ Hij loopt weg en prutst aan een oldskool boombox die op een hoge plank naast een wankel stapel cd’s en cassettebandjes staat.

Meen je dat nou? Ze hebben hier voor triljoenen aan

apparatuur staan en kunnen niet eens een mp3-speler betalen? Ik zie een stukje tattoo onder de mouw van Franks tuniek uit piepen. Een hagedissenstaart of zoiets? Of een tentakel?

Zodra Beyoncé door de ruimte schalt komt Frank ter zake. 'Ik weet dat we dit gisteren al doorgesproken hebben, maar laten we het nog een keer samenvatten.' Hij slaat zijn armen om zijn clipboard en steekt van wal alsof hij het verhaal al duizend keer heeft verteld. 'De brancard waarop je ligt gaat straks omhoog en brengt je in de juiste positie. De behandeling duurt zo'n 25 minuten. Houd armen en edele delen te allen tijde binnenboord. Geen dingen naar de laboranten gooien. Laboranten NIET VOEREN. Niet met je benen maaien alsof je een synchroonzwemer bent. Ga niet langs Start. Geen Goo Goo Dolls neuriën, want IK HAAT de Goo Goo Dolls.'

Hij doet een stap opzij zodat een andere laborant, die geloof ik Callie heet, erbij kan om een klont blauwe klei over mijn neus te boetseren. Ze lacht vriendelijk naar me en zegt dat dit is om mijn 'goede' oog tegen de straling te beschermen. Dan geeft ze een klopje op mijn borst. Hopelijk kom ik minder nerveus over dan ik ben, want ik voel me als een konijn in de val. Mijn gezicht gloeit.

'Goed. Dan nu het belangrijkste.' Daar is Frank weer. 'Als ik het zeg, kijk je strak naar het rode kruisje boven je. Dat

we gisteren op dat kanon daar hebben geplakt. Je ziet het wel als de machine je op je plaats schuift.'

Met het masker voor kan ik niet echt knikken, maar hij lijkt te zien dat ik het probeer. 'Blijf altijd naar dat kruisje kijken, anders spat je oog in een miljoen stukjes uit elkaar, net als de Death Star, oké?'

Ik kerm een beetje.

Frank legt zijn hand op mijn arm. 'Grapje, Ross. Tenminste... soort van. Blijf naar dat kruisje kijken. Je oog spat niet uit elkaar, maar we hebben het wel over je gezichtsvermogen. Een belangrijke zaak. Dus blijf naar dat kruisje kijken, anders kun je... Blijf gewoon naar het kruisje kijken, dan is er niets aan de hand.'

Callie komt eraan met een u-vormig ding dat doet denken aan een beugelslot. Ze zet het over mijn hoofd en helpt me het beetje in mijn mond te nemen. Daarna bevestigt ze de pootjes van de u aan de tafel. *Kleng*. De tafel zit aan een enorme mechanische arm vast, als iets uit *Star Trek*.

Ik heb jeuk aan mijn neus. Ik zou mijn hoofd niet kunnen bewegen al hing mijn leven ervan af, en daar word ik vanbinnen heel onrustig van. Ik voel me net een insect op een snijtafel.

Frank en Callie kijken vanboven op me neer. 'Gaat-ie?' vraagt Callie. Ze knijpt in mijn teen. 'Wil je een dekentje?'

'Nuh, gaa wè.'

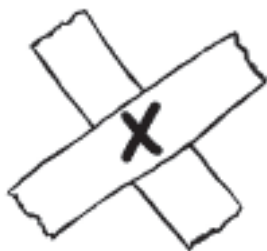
‘Oké.’ Ze stopt een pluk haar achter haar oor en lacht lief naar me. Dat doen ze hier heel vaak, waarschijnlijk omdat ze merken dat ik in m’n broek schijt. ‘We staan daar om de hoek. Je kúnt het.’

Frank geeft me een knipoog. ‘Eitje. Wacht maar.’

Ze lopen links van me weg, maar ik kan mijn hoofd niet draaien om te kijken waar ze heen gaan. Terwijl het licht langzaam zachter wordt, begint Gwen Stefani over bananen te zingen.

Ik geef het toe. Het is een beetje spooky om alleen te zijn tussen al die machines. Al die... dínge. Ik doe mijn ogen dicht en zucht diep. Mijn adem komt bibberend naar buiten, waardoor ik alleen nog maar zenuwachtiger word.

‘Goed.’ Franks stem snerpt door een blikkerige speaker. ‘We beginnen, Ross. Ontspan je en kijk naar het rode kruisje. Daar ga je dan.’

Na een korte stilte hoor ik een paar harde bonken en dan een gierend geluid. Het hele machinepark begint te pie-

pen en te zoemen en te suizen alsof er enorme ventilatoren beginnen te draaien. Misschien wordt het warm hier door de straling? Ik heb geen idee.

De brancard beeft en komt langzaam omhoog. En dan praat Frank weer door de speaker.

'Houston, we zijn los.'

BATPIG
COMICS

BATPIG vs. HET RADIOACTIEVE KANON

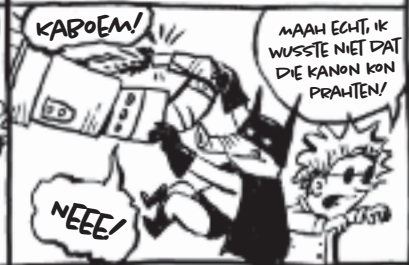
ARME BATPIG, ONZE HELD, LIGT VAST OP EEN TAFEL MET EEN MONSTERKANON OP Z'N KOP GERICHT.

EÉN SCHOT EN Z'N HELE ONVERSCHROKKEN HOOFD LIGT ERAF. HIJ MOET SNEL IETS DOEN!

OPEENS MAAKT BATPIG MET ZIJN SUPERKRACHT EEN VAN DE BANDEN KAPOT.

HIJ RICHT HET KANON OP ZICHZELF EN BLAAST T NAAR DE ANDERE WERELD.

DAN GEEFT HIJ DE GEMENE DOKTER EEN FLINKE AAI MET Z'N KNOKKELS!

HET RECHT HEeft GEZEGEVIERT. BATPIG GAAT LEKKER LUNCHEN.

ROSS

2

PROTONENKERMIS

Mijn kennis van wetenschappelijke termen is de laatste maanden met sprongen vooruitgegaan. *Biopsie. Maligne. Mucoepidermoïde. Carcinoom. Resectie. Triangulatie. Protonentherapie.* Ik zit pas net op de middelbare school, maar als dit straks achter de rug is kan ik zo medicijnen gaan studeren.

Wat ik het moeilijkst vind aan de hele behandeling is dat ik me op dat rode kruisje moet blijven concentreren. Ik word er bloednerveus van. Als iemand zegt dat je niet aan een paarse olifant mag denken, is dat opeens het enige waar je aan kúnt denken.

Hoe meer ik mijn best doe om mijn oog stil te houden, hoe harder het van het kruisje weg wil. En mijn oog is niet het enige wat afdwaalt. Mijn geest voert me steeds terug naar de dag waarop dit allemaal begon...

Dus, er zijn in dit gebeuren een paar gigantische Rotdagen geweest. Met een grote R. De eerste was een paar maanden geleden. Half augustus. In wat tot dan toe een lekkere, relaxte zomervakantie was.

De aanloop naar Rotdag 1 begon nadat ik ondersteboven in een stoel *Spaar de spotvogel* had liggen lezen. Het was een opdracht voor school, en hoewel ik een groot tegenstander ben van huiswerk in de vakantie, moest ik toegeven dat het best een goed boek was. Ik stond op en liep naar de keuken, en mijn vaders ogen werden groot.

‘Wow! Wat is daar gebeurd?’

Ik had geen idee wat hij bedoelde en deed een kastje open om iets te eten te zoeken. ‘Wat is waar gebeurd?’

Hij kwam naar me toe en voelde voorzichtig boven mijn oog. ‘Doet het pijn?’

‘Doet wat pijn?’ vroeg ik, en ik ging de gang in om in de spiegel te kijken. Mijn ooglid was helemaal opgezwollen: het zag eruit als de nek van een kwakende brulkikker.

'Wow! Het is vet dik!' Ik drukte erop. Het was een vies gevoel, alsof er vocht in zat. We hadden het erover of ik misschien gestoken was (nee) of er een klap op had gehad (nee) en besloten er ijs op te doen.

Na een halfuurtje was het geslonken, dus we dachten er verder niet meer aan.

Tot de volgende dag, een zondag, toen ik laat in de ochtend wakker werd met weer zo'n kikkerroog. We deden er weer ijs op. Op maandagochtend hoefde mijn vader me maar te zien of hij belde naar zijn werk dat hij niet zou komen – en dat wil nogal wat zeggen. We gingen naar een oogspecialist, een zekere dokter Sheffler.

Dokter Sheffler zei dat ze een 'cat-scan' moesten maken. Dat blijkt jargon te zijn voor CT-scan, maar even zag ik voor me dat er een kat onder de scanner ging.

Een halfuur later waren we in een oud gebouw niet ver van het ziekenhuis. Ik had een ziekenhuishemd aan, het domste, konthullendste kledingstuk dat ooit verzonnen is,

en liep op bruine sokjes met zooltjes door een koude gang. Ze legden me op een stalen bed, met mijn voeten in een grote mechanische donut, en op dat moment kreeg ik echt de zenuwen. Ik baalde ook een beetje dat mijn vader in de wachtkamer was blijven zitten.

Een bonk van een verpleegkundige (hij zag eruit alsof hij voor de Colts hoorde te spelen) kwam binnen en stak een infuus in mijn arm: naald 1 van drie miljard – niet dat ik ze tel. ‘Ross, als ik dit inspuit kan het voelen alsof je in je broek plast,’ waarschuwde hij.

Daar moest ik om lachen, tot hij een paar minuten later de contrastvloeistof in het slangetje liet lopen en ik het warm kreeg en HET VOELDE ALSOF IK IN MIJN BROEK PLASTE! Ook al PLASTE IK HELEMAAL NIET! EN HAD IK GEENEENS EEN BROEK AAN!

Zo raar. Als ik de boel echt had laten lopen had het niet MEER zo kunnen voelen.

Sorry.

Ik dwaal af.

Daarna gingen papa en ik naar Dagwood, want daar hebben ze supertoffe milkshakes en de lekkerste sandwiches die ooit van twee boterhammen gemaakt zijn. Dokter Sheffler had gezegd dat we de uitslag twee of drie dagen later zouden krijgen, dus toen we voor de deur parkeerden dacht ik er al niet eens meer echt aan. Ik werd in beslag